

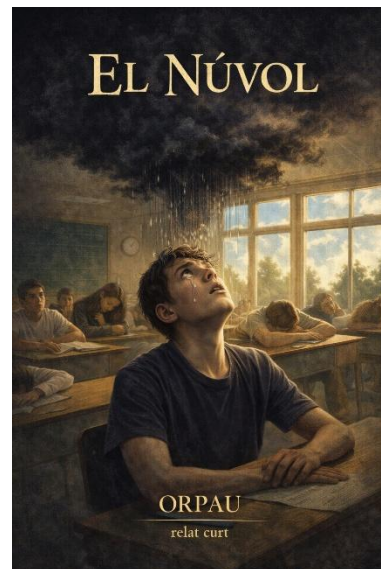
EL VANO

ORPAU

relat curt

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALA.CAT

EL VANO

Copyright © 2024 ORPAU
Tots els drets reservats

Com la darrera vegada, deixo el cotxe on Sant Pere va perdre l'espardenya i segueixo el senderó a peu. Aquesta vegada l'Olívia no m'acompanya.

És de nit. El bosc és dens, xafogós... inquietant. El camí és pedregós, tortuós. Olors de terra humida i resina m'envolten.

Vaig atabalada. Ensopego una vegada. N'ensopego dues. El cor se'm glaça només de pensar què o qui podria amagar-se entre la bardissa. Humà o no, és un amagatall perfecte.

Tan transitat de dia... i ara no hi ha ningú.

Les cigales i els grills xisclen a plaer. De tant en tant, el vent xerrica amb els arbres. I de cop... udolen llops. Xisclen òlibes. La meva imaginació es dispara. Em sento envoltada d'ulls petits i rodons, d'ullals ensangonats... amagats entre la bardissa, esperant l'ordre d'atac.

És tan fosc...

Una branca trenca el silenci, alhora que una minsa brisa d'estiu m'acarona el clatell.

Amb el cor encongit, miro enrere. La policia podria venir a retaló? No. Ximpleta. Aquests no són tan previsibles.

Escodrinjo l'entorn a la velocitat d'un caragol. He de tenir el cap fred. No és culpa meva. Res ha estat culpa meva.

No hauria d'haver deixat el mòbil al cotxe. M'hauria anat bé per a il·luminar-me.

I altre cop el trencar d'una branca.

L'exuberant bardissa es mou al meu voltant.

—Hola? —dic, amb veu tremolosa. No moc ni un múscul—. Hola? Hi ha algú?

Una densa boira s'acumula als laterals. M'estremeixo. No és normal. Sembla tenir voluntat pròpia, puix m'evita. De debò.

No em toca, però la noto: la seva humitat filtrant-se entre els matolls, la seva presència lliscant massa a prop. I el fred. No una fresca d'estiu: glaç.

La boira avança lentament, barrant-me el pas per darrere, esmunyint-se entre branques i fulles. M'acorrala. Ho sé. I no m'agrada gens.

I aquella remor...

Un xiuxiueig conspirador entre la boira i els matolls.

Si no fos perquè sé que és impossible, juraria que parlen de mi.

Que saben què he fet.

I que venen a buscar-me.

De sobte, un grat negre travessa el camí.

El seu miol estrident trenca el silenci de la nit i em deixa paralitzada, el cor em batega desbocat.

Corro sense pensar. La terra humida rellisca sota els meus peus. La boira, espessa i carregada, es retira i s'encaixa entre les branques com si m'observés, rient en silenci, mentre obre camí.

I aleshores... la trampa.

Una arrel sortint, alta, coberta de fang i fulles humides.

Hi topo de ple.

Caic de genolls i la pell es raspa contra el terra. I la ferida torna a sagnar.

La boira, impassible, s'acosta una altra vegada. M'embolica, humida i glaçada.

Faig el cor fort i m'aixeco, amb les dents premudes i respirant amb rapidesa. Miro al meu voltant.

Són els nervis, ells em fan actuar d'aquesta manera. No puc continuar així. No puc saltar cada cop que sento un soroll ni puc esglaiar-me cada vegada que bufa el vent... «Treu-t'ho del cap, tu no has fet res, no has fet res, noia. Tot ha estat un cúmul de casualitats que no han acabat bé... no ets culpable de res».

Segons després de recobrar el batec, continuo camí. Recordo que el corriol s'estreny pocs metres després del teix cremat i que la bardissa el va conquerint fins a no deixar gairebé pas; després només queda un estretíssim passadís. És per això que duc el matxet: no vull que cap branca m'esgarrinxi la cama. Ja duc prou ferides.

L'Olívia... va ser ella qui em va parlar del mercat:

—Ja veuràs, tia, és una passada, d'aquests que t'agraden a tu!—la seva emoció era encomanadissa—. Hi ha un munt d'antigalles i de gent estrambòtica que va de parada en parada. T'encantarà. És que està fet per a tu, tia! I la música!, oh, és tan...

Cinc minuts després, encara continuava amb la xerrameca.

—... jo t'acompanyo, tia, perquè vull mirar algunes coses. Au, va, tia, ens ho passarem superbé!

Així era l'Olívia: un baixet i entremaliat esperit de rínxols negres, ple d'una energia esgotadora per a la resta de mortals. Ens havíem conegut en una festa de carnestoltes tres anys abans i d'ençà que érem inseparables. De fet, va ser ella qui

em va presentar el meu marit, en Genís, i també qui em va posar el sobrenom de “Perxa”, perquè deia que era tan alta i prima que cada vegada que em mirava li’n semblava una... qui la va parir.

Quan la branca d’un arbre em frega els cabells, gairebé se m’arronsa el llombrígol. No hauria d’haver vingut sola, ho sé. Sé que ha estat mala idea, però, no tenia opció.

Soc capaç d’avançar uns metres més abans que una tos rugosa em faci alçar la mirada, més enllà del teix cremat. Entre la boira i la foscor em costa distingir amb claredat, però intueixo la silueta d’una persona sota la penombra d’una torxa. És petita i rabassuda, i immòbil m’observa.

Sense pensar-m’ho gaire, brandeixo el matxet a la vegada que faig tres passes endavant. L’ombra no es mou. Sento la seva mirada clavada en mi; ho sé perquè li brillen els ulls.

Per un segon tinc la temptació de desfer camí i oblidar-me de tot. Ja provaria de desempallegar-me d’aquell maleït vano d’una altra manera... però, no. A qui vull enganyar? Aquell odiós vano sempre torna. L’endemà, damunt la taula del menjador... allà hi és. Després de cremar-lo, d’enfonsar-lo a les escombraries, de llençar-lo a mar obert... allà hi és. Sempre hi és i executa els meus desitjos, abans que els gosi barrinar. I jo ja no puc més.

La rugosa tos sota la penombra de la torxa em treu dels meus pensaments. Es mou. Avança cap a mi arrossegant els peus lentament. No em treu els ulls del damunt.

Alço el matxet perquè el vegi.

—Hola... vaig bé per anar al mercat?

Silenci.

—Hola? Que em sent?

De sobte, una òliba deixa anar un xerric. Del bot que foto acabo a terra. Sento que alguns branquillons es trenquen darrere meu.

Busco l’ombra sota la penombra. Ja no hi és.

I llavors el cor se m’atura quan noto una mà a l’espatlla.

Tan de pressa com puc m’aixeco i em poso en guàrdia. Davant meu, un home gran amb camisa arromangada, no em somriu. Té els ulls sortits i els pòmuls enfonsats. La seva mà dreta arrossega una pala, bruta de terra.

—Bo...na nit—aconsegueixo dir entre esbufecs—, vaig bé per arribar al mercat?

—Mercat? Quin coi de mercat? Això és un cementiri, senyora.

Em cau l'ànima als peus. I deixo de respirar quan, en passar els ulls pel voltant, sols veig nínxols i tombes. No pot ser veritat. Aquell era el camí. El recordo.

—Però... però, jo...

Emmudeixo.

Una de les làpides, blanca i impol·luta, du el meu nom. Davant seu, un profund forat acaba de ser cavat.

—Au, faci el que ha vingut a fer —em diu el vell amb la mirada clavada al matxet—. I foti el camp, que tinc feina!

Assenyala la meva tomba.

Estic perdent el cap. És una mena de broma? El vano... ha de ser ell. On és el mercat? Sense ell no el puc tornar i ell té la culpa de tot.

De cop em sento marejada i confusa. La boira torna i el cementiri es desdibuixa lentament.

Què m'està passant?

Una llum m'enlluerna. Algú taral·leja la cançó de la mare.

M'hi acosto amb desconfiança, mirant de reüll arreu. No vull fer-ho, però m'hi veig obligada.

Enmig del no-res, hi ha la parada de l'anciana.

—Bona nit. Què desitges?—em somriu de manera estranya—. Et recordo.

No soc capaç d'articular cap paraula. Tot és sinistre. I ella ja no és ella: la dolça cara s'ha transformat i ara sembla la més perversa de les bruixes de qualsevol relat.

Amb suavitat, m'agafa el vano de la mà i deixa anar una riallada que m'estremeix. Les òlibes s'esveren; aletegen com si algú hagués assaltat el seu niu.

Vull marxar. Vull fugir. No hauria de ser allí.

—Dolça meva, si has vingut per a tornar aquest objecte, que sàpigues que no es pot fer. És el vano del Talió. Has sentit a parlar de la venjança de sang? Ull per ull, dent per dent...

—Jo, no... l'he de tornar, ho ha d'entendre. —Sento la veu llunyana.— Si us plau, no el vull. Fa mal a la gent.

—Sí, ho sé—somriu—. I l'única manera de desfer-te'n és que algú te l'accepti voluntàriament. I ningú no ho farà. No hi ha persona al món tan ximple. A excepció de tu, és clar.

La xafogor de la nit em fa rodar el cap. M'aguento dreta gràcies a una de les fustes de la parada.

—Sé tot allò que has fet amb ell. Noto com la seva força corre per les teves venes. T'ha corromput, com sempre fa. No t'ha demanat permís: t'ha empès. T'ha xiuxiuejat què havies de desitjar. L'has fet servir conscientment... o això és el que ell vol que creguis. I això ja no té remei.

M'assenyala el matxet.

—L'has utilitzat per matar.

—No... jo no...

—És clar que sí. Tu has donat l'ordre.

Ploro sense control. Ella no té raó o sí...

La foscor m'ofereix instants: el cos del noi del patinet que gairebé m'atropella, destrossat; la noia sense auriculars molestant a l'autobús, fulminada; la noia de la moto, estampada; en Genís i l'Olívia... junts. No m'hi he pogut estar.

Com he pogut fer-ho?

Com he pogut demanar-ho?

Com he pogut ni tan sols desitjar-ho?

Els murmuris no s'aturen. I entre ells, el vano. No parla amb paraules, però empeny. Insisteix. Prem dins el cap com un dit fred. La culpa m'ofega.

—No podràs vèncer-lo —xiuxiueja—. El vano llegeix els pensaments. Obliga. Sempre ho fa. Només tens una sortida...

Em mostra una petita ampolleta plena d'un líquid vermell.

—No allarguis més aquesta tortura.

Veig la mare. Veig l'Eugènia. Discutim. No penso a treure el vano... però el vano ja hi és. Sempre hi és.

No. No els farà mal.

El líquid té gust de maduixa. M'escalda la gola, m'escalda l'estómac.

Caic a terra, sacsejada per espasmes.

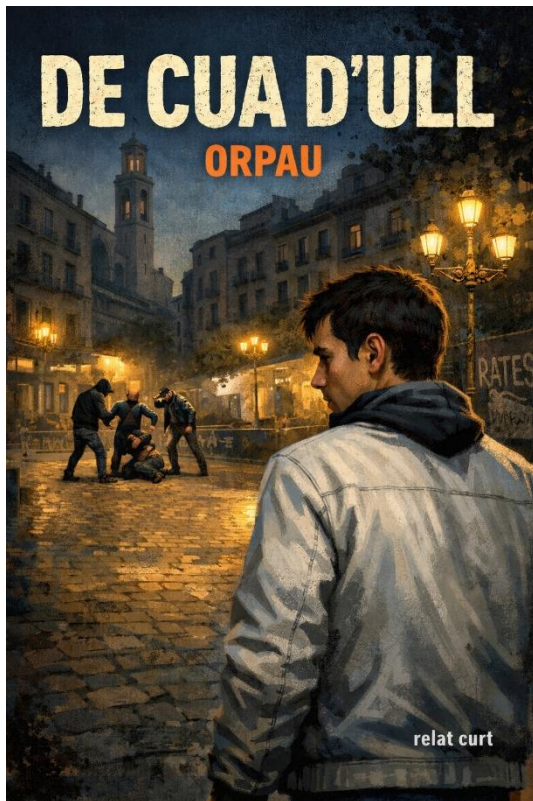
La vella riu.

N'hi ha d'altres com ella: ancianes descurades que es mouen en cercle al voltant d'una foguera.

Riuen.

Totes riuen.

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALA.CAT